

Přijměte Ducha svatého

Rožnov, Střítež, 27.5.2012

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Gn 2, 4 – 9

Text: J 20, 22 *Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého".*

Na začátku knihy Skutků apoštolských máme podrobný popis události, při níž došlo k seslání Ducha svatého na apoštoly. Vidíme tam ohnivé jazyky, hukot prudkého vichru i veliký údiv shromážděných, kteří slyšeli mluvit apoštoly každý ve své rodné řeči. Naproti tomu text, který jsem četl jako základ kázání, je mnohem prozaičtější, stručnější a jednodušší. Četli jsme, že vzkříšený Ježíš na apoštoly dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého." To je všechno. Jak si to máme dát nyní dohromady? Je už i toto seslání Ducha svatého? Co to tu Ježíš vlastně provádí? Zdá se to trochu tajemné. Dechl na ně a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého." Jak si tento verš vysvětlujete?

Myslím si, že tu jde, podobně jako u starozákonních proroků, o jakési symbolické jednání. Proroci často svá slova doprovázeli nějakým viditelným znázorněním toho, o čem mluvili. Proto třeba Izaiáš chodil nahý a bosý, Jeremiáš rozbil hliněnou nádobu na střepy, Achijáš roztrhal svůj nový plášť na dvanáct kusů, Ezechiel obléhal nakreslený model města a v Novém zákoně např. prorok Agabos si svázal ruce a nohy Pavlovým opaskem. Vždy šlo o symbolické jednání, kterým prorok znázorňoval to, co říkal. Stejně tak bychom měli chápat Ježíšovo jednání s učedníky. On jim říká: „Přijměte Ducha svatého“. Co to znamená přijmout Ducha svatého? Jak přijmout Ducha svatého? A tak Ježíš to znázorňuje: Dechl na učedníky. Co tento obraz vyjadřuje?

Připomeňme si, že hebrejské slovo „ruach“ má tři významy: 1) duch, 2) dech, 3) vítr. Přirovnání Ducha svatého ke větru používá Ježíš při známém rozhovoru s Nikodemem. Zde s učedníky používá to druhé spojení: duch a dech. A nám se v této souvislosti musí nutně vybavit hned ta první scéna z ráje na začátku bible. Když Bůh stvořil člověka a dal mu život, tak to Bible popisuje těmito slovy: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem“ Gn 2, 7. Tady Bůh vdechuje člověku svůj dech, neboli svého ducha a člověk začíná žít. Jinak by byl jen mrtvé tělo. Jen zemský prach. Tak to chápe i prorok Ezechiel, když vidí, jak ze suchých kostí se stávají těla, ale jsou stále mrtvá, dokud na ně nezaduje Hospodinův vítr, tedy Duch a oni teprve pak ožijí. Duch podobně jako dech znamená život.

Jestliže tedy Ježíš symbolicky dechl na učedníky a přitom jim řekl: „Přijměte Ducha svatého“, tak tím chtěl ukázat, že Duch svatý je Duch Ježíšův, Duch Ježíšova života, ano je to Ježíšův život sám. To, čím Ježíš žije, čím bez přestání dýchá, to mají nyní žít a tím mají dýchat Ježíšovi učedníci. Přijmout Ducha svatého tedy znamená žít život Ježíše Krista. Přijmout Ježíše a žít z něj. Žít jeho životem tak přirozeně jako dýcháme. Jinak to ani není možné. Kdo nedýchá, nežije. Kdo nemá Ducha Kristova, řekne apoštol Pavel, ten není jeho. Ten je duchovně mrtev. Duch svatý je ten, kdo obživuje, kdo dává život. A tento duchovní život, to není nějaké duchovno, nějaká duchovní existence, ale je to jednoduše život Ježíšův, který má být na nás zjeven. A potom, když nás lidé uvidí, jak žijeme, tak v tom poznají Ježíše. Tak jako na apoštolech se také zračil Ježíšův život. Nebylo to dáno jejich vzděláním, jejich výchovou či jejich charakterovými vlastnostmi. Bylo to tím, že žili s Ježíšem. A když je pak židovští kněží dali zatknout a vyslýchali je, tak čteme ve 4. kap. Skutků zvláštní poznámku: „Když viděli odvahu Petrovu i Janovu a shledali, že jsou to lidé neučení a prostí, žasli; poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem.“ Poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem. A apoštol Pavel píše sám o sobě, jakým způsobem se i na něm Kristus podepsal a jak je na něm patrný: V 2K 4,10 čteme: „Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven. Vždyť my, pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život.“ U apoštola Pavla se Ježíšův život zjevoval právě v jeho slabostech. Ne že by skrze Pavla Ježíš nekonal také mocné činy, ale Pán mu výslovně řekl: „Vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A Pavel k tomu dodává: „Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.“ My bychom si možná přáli, aby se na nás Ježíšův život zjevoval právě tou zvláštní mocí k uzdravování a ke konání velikých věcí. Ale Ježíšův život se může našemu zraku otevřít a zjevit právě na lidech trpících, na lidech zkroušených nemocemi a všelijak trýzněných. A když sami prožíváme úzkost, bolest a třeba strach ze smrti, prožíváme Ježíšova muka, Ježíšovy rány a žijeme vlastně Ježíšův život. I to znamená přijmout Ducha Kristova, tedy Ducha svatého.

Bratři a sestry, i nám Ježíš říká: Přijměte Ducha svatého. Žijte můj život. Dýchejte mým životem. Budete-li brát život ze mne, pak se na vás bude můj život ukazovat. Začnete myslet jako já. Začnete se rozhodovat jako já. Začnete důvěřovat svému nebeskému Otci jako já. Proto přijměte Ducha svatého. Přijímání Ducha Kristova, přijímání života Ježíšova do svého života znázornil Ježíš ještě jiným symbolickým jednáním. Použil k tomu obraz sycení. Tak jako chléb nasycuje vaše tělo a dává mu sílu k životu, tak ten, kdo přijímá Ježíše, dostává sílu žít jako on. A kdo královským nápojem hasí žízeň těla, tak Ježíšova královská krev, která tekla v jeho žilách, uspokojuje žízeň po opravdovém životě, když bude proudit a kolovat i ve vás. Až po sem je to symbolika. Ale v okamžiku, kdy ve vás uzraje to rozhodnutí, ta touha po Ježíšově životě, touha po Duchu svatém a vy vstanete ze své lavice, jdete a přijímáte chléb a víno večere Páně s upřímnou vírou a touhou přijmout do svého života sílu a moc Ježíše Krista a dýchat jeho Duchem, pak se pro

vás tato svátost stává okamžikem nového přijetí Ježíše Krista do vašeho života. Jeho tělo dává sílu tělu vašemu a stává se tělem vaším. A jeho krev dává sílu vaší krvi a krví vaší se stává. A vy tak smíte ve víře přijmout, že žijete z moci Ducha Kristova už ne svůj ale Ježíšův život. Toužíme, bratři a sestry, mít Ducha svatého? Tzn. žít život Ježíše Krista tak přirozeně, jako když dýcháme? Večeře Páně je stále opakovaný jednoduchý obřad. Ale s velmi hlubokým a dalekosáhlým obsahem.

Na závěr na odlehčení už jen takovou bulvární perličku: Četl jsem kdysi na internetu takovou zprávu: Sedmatřicetiletá Cheryl Johnsonová prodělala transplantaci ledviny. Bylo však pro ni překvapením, když se u ní po transplantaci začaly projevovat i nové charakterové rysy. Místo telenovel začala sledovat dokumentární filmy o egyptologii a místo životopisů celebrit číst romány Dostojevského. Okamžitě po transplantaci se u ní začaly projevovat změny, o nichž je přesvědčená, že pocházejí od dárce, devětapadesátiletého muže, který zemřel na mrtvici. Její syn jí řekl, že hned po transplantaci se začala chovat jako silná osobnost, úplně jinak, než dřív." No, budiž, tolik citace z bulvárního tisku. Ale snad se dá přeneseně symbolika svaté večeře Páně, při níž přijímáme Ježíšovo tělo a jeho krev, také přirovnat k jakési duchovní transplantaci. Přijímáním těla Kristova se i společenství církve stává tělem Kristovým. Samozřejmě, že se naše tělo může tomu novému co je v nás bránit a nepřijmout to. Pak nám to také nepřinese žádný užitek. Ježíš ale říká: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ Křesťan žije z Krista, žije Kristovým životem, jinými slovy, má Ducha Kristova. To je dle mého soudu obsahem Ježíšova gesta dechnutí na učedníky a slov: „Přijměte Ducha svatého. A když ho přijmeme, pak se ale nedivme, jestliže se začnou lidé ptát, co se to s námi děje. Můžeme být dokonce nařčeni z opilosti. Ale takový už je úděl těch, kdo na sobě nesou znamení Kristova života.

Modlitba: *Pane Ježíši, prosíme, ať Duch svatý přijde a v nás přebývá. Naplň život každého z nás svým životem, aby lidé už neviděli nás, ale jen Tebe a vzdali slávu Tobě samému za veliké věci, které mezi námi konáš. Amen.*